

дължи до обѣдъ. Войниците напустнаха сринатитѣ окопи и се притаиха между канаритѣ. Останали безъ началникъ, само съ пушки въ ръка, тѣ успѣха да отбиятъ първата атака. Въ 11½ часътъ пр. пл., обаче, падна гжста мъгла и скри бойното разположение на неприятеля. Ураганиятъ артилерийски и миненъ огънь бѣше въ своя разгаръ. При това положение противникътъ, възползуванъ отъ мъглата, почти безпрепятствено се промъкна презъ дола въ тилъ на дѣсния флангъ. Безъ картечници и бомбохвъргачки, разрушени още презъ деня, обходени и изненадани, 3-а, 10-а, 11-а и 12-а роти, подъ вещото ръководство на командира на дружината капитанъ Инзовъ, съ бързо движение се обърнаха къмъ настѣпилия противникъ и заеха голѣмитѣ скали на „Каменната чука“. Накацали като орли по скалитѣ, въ възторгъ отъ скроената примка, обхванали противника като въ клещи, войниците стреляха прави съ неимоверно точни поражения. Смушението на противника се усили още повече, той скоро обърна гърбъ и удари на бѣгъ, подгоненъ отъ цѣлата дружина.

Атаката биде отбита, обаче жертвитѣ отъ неприятелския огънь бѣха огромни. Попаднали наново подъ силния огънь на неприятелската артилерия, войниците почнаха да губятъ предишния възторгъ. Всички началстващи, горни и долни чинове, бѣха излѣзли отъ строя. Въ 1 часътъ сл. пл., въ разгара на голѣмия бой, бѣше падналъ и храбриятъ командиръ на дружината, капитанъ Инзовъ. Успѣхътъ не можа да се използва по липса на срѣдства и сили. Положението на 2-а и 4-а дружини бѣше сжщото. Сломени отъ преживнитѣ 40-дневни ужаси, виждайки и днесъ предъ себе си невъобразимия адъ, натъркалянитѣ и неприбрани разкъсани трупове на другаритѣ си и изпълненитѣ съ убити окопи, войниците бѣха въ онова състояние на безпомощностъ и апатия, което е естествено послѣствие на нервния гнетъ който предизвиква денонощниятъ барабаненъ огънь. Нищо не е въ състояние да пробуди и раздвижи разкъсаното душевно настрояние на войника. За да даде личенъ примѣръ на войниците си, командирътъ на дружината майоръ Димовъ излѣзе около 20 крачки предъ окопа и извика: „Който е българинъ и милѣе за България, нека ме последва!“ Но въ този моментъ сърбитѣ успѣха да проникнатъ въ дѣсния край на окопа и се разбъркаха съ нашитѣ войници. Веднага следъ това, преди още останалитѣ роти да се устроятъ, силни неприятелски групи смѣло се хвърлиха по двата фланга и обсипаха съ бомби сгъшенитѣ въ окопитѣ последни защитници на Каймакчаланъ. А тѣ, тѣ бѣха малко. Остатъци отъ 43 полкъ, 58 полкъ и 11 полкъ, всичко около 140 души, кожа и кости, неяли и неспали 40 дни, последни тѣ отстѣпиха върха!

Гжста мъгла се спуствна и заедно съ настѣпващата вечерна тъмнина, покри окървавената арена на 40-дневнитѣ боеве.

Падна Каймакчаланъ, възелътъ на цѣлата позиция, но не помрачи челата на своитѣ храбри защитници.